



ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Maguru a sudcov JUDr. Ladislava Górásza a JUDr. Sone Mesiarkinovej, v právnej veci žalobkyne **A. D.**, bývajúcej vo F. č. X., zastúpenej JUDr. H. S., advokátkou v P., S. č. X., proti žalovanému **S. K.**, bývajúcemu vo F. č. X., **o vrátenie daru**, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 6 C 97/04, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 5. februára 2007, sp. zn. 7 Co 90/06, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove z 5. februára 2007, sp. zn. 7 Co 90/06 v prevyšujúcej časti, ktorou rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a žalobu zamietol a vo výroku o náhrade trov konania **z r u š u j e** a vec mu v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Prešov rozsudkom z 20. januára 2006 č.k. 6 C 97/04-124 uložil žalovanému povinnosť vydať žalobkyni podiel 1/4-tiny nehnuteľností - pozemku, parcela č. X. - orná pôda o výmere 2766 m², pozemok, parcela č. X. - záhrada o výmere 2542 m², pozemok, parcela č. X. - zastavaná plocha o výmere 797 m², rodinný dom, súpisné č. X. na parcele č. X., zapísaných na LV č. X., kat. úz. K.. Žalovaného zaviazal zaplatiť žalobkyni na účet jej právnej zástupkyne trovy konania vo výške 57.944,- Sk do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a Slovenskej republike na účet Okresného súdu Prešov súdny poplatok vo výške 12.000,- Sk, to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V

dôvodoch svojho rozhodnutia poukázal na to, že podanou žalobou sa žalobkyňa domáhala vydania podielu 1/4-tiny z nehnuteľností, v súčasnosti zapísaných na LV č. X. kat. úz. K. z dôvodu, že žalovaný hrubo porušil dobré mravy tak vo vzťahu k nej, ako aj voči členom jej rodiny tým, že fyzicky napadol jej dcéru a spôsobil jej zranenie tváre. Prvostupňový súd si v intenciách § 630 Občianskeho zákonníka všimol viaceré príčiny nezhôd medzi účastníkmi, z ktorých dominovalo nie mierne užívanie alkoholu žalovaným, predovšetkým však hodnotil konkrétny incident z 28.3.2004 medzi žalovaným a dcérou žalobkyne, ktorý mal byť zásadným dôvodom pre zrušenie darovacej zmluvy. Podľa názoru súdu prvého stupňa z vyhodnotenia dôkazov v jednotlivosti, ale aj v ich vzájomnej logickej súvislosti vyplynulo, že to bol žalovaný, ktorý fyzicky pred očami vlastného dieťaťa napadol dcéru žalobkyne, teda osobu jej blízku tak, že túto udral do tváre a spôsobil jej poranenie. Mechanizmus vzniku poranenia tak, ako ho dcéra žalobkyne popísala, potvrdil aj svedok incidentu, maloletý syn účastníkov a ako pravdepodobný ho označil aj znalec MUDr. V., ktorý naopak tvrdenie žalovaného o mechanizme vzniku úrazu označil za nepravdepodobné. Podľa záveru súdu prvého stupňa takýto fyzický útok, navyše pri nezistení jeho provokácie zo strany dcéry žalobkyne, objektívne zodpovedá hrubému porušeniu dobrých mravov žalovaným a je relevantným dôvodom pre požiadavku vrátenia daru. Za právne bezvýznamnú považoval skutočnosť, či toto konanie bude príslušným priestupkovým orgánom ako priestupok aj právoplatne vyhodnotený. Zákon totiž neustanovuje, že závažné správanie sa obdarovaného musí dosiahnuť stupeň intenzity priestupku. Súd prvého stupňa poukázal aj na námietky žalovaného ohľadom toho, že žalobkyňa sa domáha vrátenia daru aj napriek tomu, že jeden z darcov - M. D. zomrel a jeho úmrtím právo domáhať sa vrátenia daru, ako právo osobné, zaniklo. Prvostupňový súd zistil, že predmet darovacej zmluvy bol v čase darovania predmetom bezpodielového spoluvlastníctva manželov - darcov, ktorí boli manželmi od roku 1953 do smrti M. D. v roku X.. Podľa súdu prvého stupňa podstatou bezpodielového spoluvlastníctva manželov je to, že každý z manželov má vlastnícke právo k celej veci v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, ktoré je obmedzené rovnakým právom druhého manžela. Pokiaľ za života M. D. nebol dôvod požadovať vrátenie daru, ale tento nastal až po jeho smrti, je nelogické vychádzať z nedeliteľnosti pôvodného práva žalobkyne k predmetu daru, popierať jej právo domáhať sa vrátenia daru ako celku pri existencii dôvodu pre vrátenie. Zhodnotil, že dokazovanie výsluchom svedkov V., M., J. a M. súvislosť s predmetom konania nemalo. Pokiaľ výsledkom ich výsluchu malo byť zistenie, že žalovaný nehnuteľnosti zveľaďoval, má táto skutočnosť význam v prípadnom domáhaní sa protihodnoty

zveľadením získanej, nie však v konaní o vrátenie daru. Preto súd prvého stupňa žalobe vyhovel. O trovách konania účastníkov rozhodol podľa 142 ods. 1 O.s.p. Keďže žalobkyňa bola oslobodená od platenia súdnych poplatkov, súd prvého stupňa vzhľadom na výsledok súdneho konania podľa § 2 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch rozhodol o povinnosti žalovaného zaplatiť súdny poplatok z návrhu v sume 12.000,- Sk.

Krajský súd v Prešove na odvolanie žalovaného rozsudkom z 5. februára 2007, sp. zn. 7 Co 90/06 rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o povinnosti žalovaného vydať nehnuteľnosti v rozsahu podielu 1/8 potvrdil. V prevyšujúcej časti ho zmenil a žalobu zamietol. Zároveň vyslovil, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Žalovaného zaviazal zaplatiť súdny poplatok v sume 3.000,- Sk na účet Okresného súdu Prešov do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Odvolací súd sa stotožnil so zisteniami súdu prvého stupňa o tom, že žalovaný sa dopustil konania hrubo porušujúceho dobré mravy, predovšetkým pokiaľ ide o konflikt s dcérou žalobkyne dňa 28.3.2004. V daný deň totiž žalovaný fyzicky napadol svoju bývalú manželku - dcéru žalobkyne v prítomnosti ich maloletého dieťaťa a spôsobil jej poranenie pravej časti tváre. Priebeh popísanej situácie potvrdil pred súdom prvého stupňa maloletý syn účastníkov M. K., a to v totožnom znení ako pri konfrontácii vykonanej dňa 9.11.2005 na Obvodnom úrade v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. PR-12234/2004-1444. Takto prezentovanej výpovedi maloletého M. K., vzhľadom na jeho vek a tomu zodpovedajúcu rozumovú vyspelosť, nemal dôvod neveriť ani odvolací súd a preto uvedené konanie žalovaného nepochybne zakladalo oprávnenie žalobkyne požadovať vrátenie predmetnému daru. Vzhľadom na priebeh konfliktu pri nezistení predchádzajúcej provokácie zo strany poškodenej neakceptoval argumentáciu žalovaného o potrebe prihliadať na ojedinelosť a výnimočnosť takto prejaveneho správania sa. Odvolací súd poukázal však na to, že právo domáhať sa vrátenia daru je osobným právom darcu, ktoré jeho smrťou zaniká (§ 579 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Dedičia darcu sa preto nemôžu domáhať vrátenia daru, a to ani vtedy, keď obdarovaný naplnil znaky ustanovenia § 630 Občianskeho zákonníka ešte za darcovho života s výnimkou prípadu, že darca v priebehu svojho života urobil voči obdarovanému prejav smerujúci k vráteniu daru. Konštatoval, že medzi účastníkmi bola nespornou tá skutočnosť, že darované nehnuteľnosti zapísané v súčasnosti na LV č. X. kat. úz. K. tvorili bezpodielové spoluvlastníctvo žalobkyne a jej manžela M. D., ktorý zomrel dňa X.. Bezpodielové spoluvlastníctvo manželov je viazané svojou povahou len na čas trvania manželstva. Ak

však manželstvo zanikne smrťou niektorého z manželov, zaniká aj bezpodielové spoluvlastníctvo manželov (§ 148 ods. 1 Občianskeho zákonníka) priamo zo zákona, bez potreby deklarovania tohto stavu súdnym rozhodnutím. Pokiaľ preto M. D. ako jeden z darcov sporných nehnuteľností, zomrel ešte v priebehu roku X. s tým, že za svojho života nevykonal voči žalovanému obdarovanému prejav smerujúci k vráteniu daru, žalobkyňa sa z titulu zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva a osobného práva darcu, môže v tomto konaní domáhať vydania len polovice podielu poskytnutého žalovanému na základe darovacej zmluvy uzatvorenej dňa 11.3.1996. Preto odvolací súd rozsudok vo výroku o povinnosti žalovaného vydať nehnuteľnosti v rozsahu podielu 1/8-iny potvrdil ako vecne správny (§ 219 O.s.p.) a v prevyšujúcej časti rozsudok zmenil (§ 220 O.s.p.) a žalobu ako nedôvodnú zamietol. O trovách celého konania účastníkov rozhodoval podľa § 224 ods. 2 O.s.p. v nadväznosti na ustanovenie § 142 ods. 2 O.s.p. a vyslovil, že žiadny z účastníkov, ktorí mali vo veci úspech len čiastočný, nemá právo na náhradu vzniknutých trov konania. V súlade s ustanovením § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, vznikla žalovanému povinnosť zaplatiť súdny poplatok z návrhu na začatie konania. S ohľadom na priznané oslobodenie od súdnych poplatkov v rozsahu 1/2-vice a čiastočný úspech žalovaného vo veci, výška súdneho poplatku bola v tomto prípade daná sumou 3.000,- Sk (12.000,- Sk / 2 = 6.000, Sk, z ktorej polovica podľa výsledku konania tvorí sumu 3.000,- Sk) s tým, že takto určený súdny poplatok žalovaného zaviazal zaplatiť na účet Okresného súdu Prešov do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu v časti, v ktorej rozsudok súdu prvého stupňa v prevyšujúcej časti zmenil a žalobu zamietol, podala dňa 27.4.2007 dovolanie žalobkyňa. Žiadala, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci v napadnutej časti zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie. V dôvodoch dovolania poukazovala na správne právne závery prvostupňového súdu, s ktorými sa stotožnila. Namietala, že predmetný majetok nebol ku dňu smrti M. D. v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, nakoľko bol predmetom darovacej zmluvy a v podiele 1/4 bol darovaný žalovanému už v roku 1996. Za života M. D. nebol dôvod požadovať vrátenie daru, keď tento dôvod nastal až po jeho smrti. Pokiaľ by žalovaný naďalej predmet daru v rozsahu 1/8 vlastnil a užíval, bolo by to v rozpore s dobrými mravmi, keďže v konaní bolo preukázané, že hrubo porušoval dobré mravy.

Žalovaný sa k dovolaniu žalobkyne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, ktoré možno v tejto časti napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok odvolacieho súdu v napadnutej časti a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je dôvodné.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. v znení do 1. júla 2007 (ďalej len O.s.p.), podľa ktorého je s poukazom na ustanovenie § 372o zák. č. 273/2007 Z.z. potrebné vec právne posúdiť, dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.).

Podľa ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dovolanie možno odôvodniť len tým, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v ustanovení § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je oprávnený rozhodnutie odvolacieho súdu preskúmať len v rozsahu, v ktorom bol jeho výrok napadnutý, pričom je viazaný uplatneným dovolacím dôvodom, vrátane toho, ako ho dovolatelia obsahovo vymedzili (§ 242 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nie je viazaný rozsahom dovolacích návrhov v prípadoch uvedených v ustanovení § 242 ods. 2 písm. a/ až d/ O.s.p. Ak nejde o vady uvedené v § 237 O.s.p., neprihliada na vady konania, ktoré neboli uplatnené v dovolaní, iba že by tieto vady mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Uvedené zákonné ustanovenie § 237 O.s.p. pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

Existencia niektorej z vyššie uvedených väd však nebola dovolacím súdom v konaní zistená a dovolateľka ani vo svojom dovolaní nenamietala, že by v konaní k uvedeným vadám došlo.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Uvedená vada konania však dovolacím súdom nebola zistená.

Z obsahu dovolania žalobkyne vyplýva, že táto ako dovolací dôvod uplatňuje ustanovenie § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., t.j. nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom.

Nesprávnym právnym posúdením veci je v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, ako mal správne použiť, alebo aplikoval síce správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil. O takýto prípad sa v preskúmvanej veci jedná.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý sa môže zákonom ustanoveným postupom domáhať svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon (čl. 46 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky).

Ustanovenie čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je vyjadrením základného práva účastníka konania domáhať sa súdnej ochrany. Tento článok ústavy je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných pre poskytovanie právnej ochrany. Zároveň je v zmysle čl. 51 ods. 1 ústavy možné domáhať sa práv podľa čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú, pričom však v súlade s čl. 152 ods. 4 ústavy musí byť výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov v súlade s ústavou, a súčasne v zmysle čl. 154c ods. 1 ústavy majú príslušné medzinárodné zmluvy

vrátane Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd (viď napr. I ÚS 22/03).

Z uvedeného vyplýva, že výklad a používanie jednotlivých ustanovení Občianskeho zákonníka vrátane súvisiacich ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Občiansky súdny poriadok (O.s.p.) upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb (§ 1 O.s.p.).

Výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

Ustanovenie § 3 Občianskeho zákonníka je všeobecným ustanovením hmotno-právnej povahy, ktoré dáva súdu možnosť posúdiť, či výkon subjektívneho práva je v súlade s dobrými mravmi, a v prípade, ak tomu tak nie je, požadovanú ochranu odoprieť. Právny úkon sa prieči dobrým mravom, pokiaľ nerešpektuje niektoré zo súhrnu spoločenských, kultúrnych a mravných noriem základných, ktoré preukázali počas historického vývoja určitú mieru stálosti (nemennosti), vyjadrujú podstatné historické tendencie a stotožňuje sa s nimi podstatná časť spoločnosti.

Uvedené ustanovenie je treba posudzovať aj v súvislosti s čl. 11 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, podľa ktorého: „Vlastníctvo zaväzuje. Nesmie byť zneužitá na ujmu práv druhých alebo v rozpore so zákonom chránenými obecnými záujmami. Jeho výkon nesmie poškodzovať ľudské zdravie, prírodu a životné prostredie nad mieru stanovenú zákonom.“. Pri posudzovaní podmienok pre aplikáciu § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka je však vždy treba brať do úvahy princíp vlastníckej slobody vyjadrený tiež v čl. 11 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd, podľa ktorého vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za náhradu.

Podľa § 34 Občianskeho zákonníka je právny úkon prejav vôle smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú.

Z právnych úkonov týkajúcich sa spoločných vecí sú oprávnení a povinní obaja manželia spoločne a nerozdielne (§ 145 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

Z ustanovenia § 630 Občianskeho zákonníka vyplýva, že darca sa môže domáhať vrátenia daru, ak sa obdarovaný správa k nemu alebo členom jeho rodiny tak, že tým hrubo porušuje dobré mravy.

Smrťou veriteľa právo zanikne, ak bolo plnenie obmedzené len na jeho osobu, zanikne aj právo na bolestné a na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia (§ 579 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

Vrátenie daru je jednostranným právnym úkonom, ktorého forma nie je stanovená. Darcovi vzniká právo domáhať sa vrátenia daru až vtedy, ak sa obdarovaný správa k nemu alebo členom jeho rodiny tak, že tým hrubo porušuje dobré mravy. Ak darca uplatní toto právo, právny vzťah z darovania zanikne okamžikom, keď dôjde prejav jeho vôle k obdarovanému. K zániku tohto vzťahu dochádza na základe jednostranného právneho úkonu darcu voči obdarovanému za splnenia podmienok § 630 Občianskeho zákonníka (viď napr. R 88/1998).

Dovolací súd poukazuje na to, že vrátenie daru zo strany obdarovaného v zmysle § 630 Občianskeho zákonníka je možné v podstate považovať za zvláštny prípad odstúpenia od zmluvy. Právny vzťah sa ruší od počiatku a účastníci konania sú si povinní vrátiť všetko, čo na základe darovania získali, respektíve čo získal obdarovaný.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné uviesť, že právny záver odvolacieho súdu o tom, že právo domáhať sa vrátenia daru je osobným právom darcu, ktoré jeho smrťou zaniká (§ 579 ods. 2 Občianskeho zákonníka), je vo všeobecnosti potrebné považovať za správny.

Pri uplatňovaní nárokov z vrátenia daru v zmysle § 630 Občianskeho zákonníka je však potrebné zohľadniť aj tú skutočnosť, či sa darovaná nehnuteľnosť (jej časť) nenachádzala v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov - darcov.

V takomto prípade vrátenia daru v zmysle citovaného zákonného ustanovenia sa totiž zákonné vlastnícke právo darcov obnovuje ex nunc, t.j. od okamžiku prejavu vôle na vrátenie daru.

Súdna prax je v otázkach vlastníctva vecí tvoriacich predmet bezpodielového spoluvlastníctva manželov jednotná v tom, že každý z manželov má vlastnícke právo k celej veci, a to tak, že práva jedného z manželov sú obmedzené rovnakými právami druhého (viď napr. R 42/1972).

Preto aj jeden z manželov, ktorí darovali spoločne vec (hnutel'nú alebo nehnuteľnú) z majetku tvoriaceho predmet bezpodielového spoluvlastníctva manželov, sa môže samostatne domáhať vrátenia daru z dôvodu uvedeného v ustanovení § 630 Občianskeho zákonníka. To platí aj v prípade smrti jedného z bývalých bezpodielových spoluvlastníkov – darcov, keď pozostalý manžel (pozostalá manželka) sa môže s poukazom na špecifický charakter bezpodielového spoluvlastníctva manželov domáhať vrátenia celého predmetu daru.

Obnovenie vlastníckeho práva z titulu vrátenia daru v zmysle § 630 Občianskeho zákonníka umožní konanie o novoobjavenom majetku poručiťa (§ 175x O.s.p.), v rámci ktorého bude vyporiadané bezpodielové spoluvlastníctvo manželov a k podielu zomrelého manžela nadobudnú vlastnícke právo dedičia ku dňu jeho smrti.

Len takýto výklad a aplikácia ustanovenia § 630 Občianskeho zákonníka súdom je správna, spravodlivá a zákonná, v súlade s dobrými mravmi a právami a slobodami vyplývajúcimi z Ústavy Slovenskej republiky a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že rozsudok odvolacieho súdu, ktorým tento rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmenil a žalobu v prevyšujúcej časti zamietol, spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok odvolacieho súdu podľa § 243b ods. 1 O.s.p. v napadnutej časti a vo výroku o náhrade trov konania zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 2 O.s.p.), pričom právny názor dovolacieho súdu je záväzný (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 20. marca 2008

JUDr. Vladimír M a g u r a, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: